

QUARESMA AMB LA MARE TERESA DE CALCUTA

SANTA DE LA MISERICÒRDIA

5

LA NIT FOSCA DE L'ÀNIMA

La meva vida no està sembrada de roses, més aviat d'espines. Però és una vida plena de felicitat i alegria doncs estic fent la mateixa feina que feia Jesús a la terra, complint El seu manament: «*aneu i ensenyeu a tots els pobles*»

En la meva llarga vida com a Missionera de la Caritat i fins al dia de la meva mort, excepte en un breu respir, **la meva fe ha estat purificada com l'or** en la forn de la desolació i l'oblit, atrapada en la calor sufocant del *desert espiritual*, **abandonada en la solitud de la nit fosca de l'ànima** com l'anomenava sant Joan de la Creu. Una nit sense fi de foscor i dolor anava preparant la meva vida espiritual per a la meva unió íntima amb Crist i veure el rostre de Déu.

1.- El meu secret més pregon

Quanta contradicció hi ha en la meva ànima! Estimo Déu amb totes les meves forces però, entre nosaltres hi ha una espantosa separació. **Sento un profund anhel de Déu i, ahora, tinc el sentiment d'estar rebutjada per Ell.**

La meva fe és pura i nua, no sento res. La foscor és tan gran que no hi veig ni amb la meva ment ni amb la meva raó. El cel no significa res per a mi, em sembla un lloc buit. El lloc de Déu en la meva ànima està buit. No hi ha Déu en mi. Déu no m'estima.

Ja no reso. Recito les paraules de les oracions però la meva ànima no és una amb Déu. Amb tot, quan vaig sola pels carrers li parlo de l'anhel que sento per Ell. Són paraules íntimes però buides, perquè em deixen ben lluny d'Ell.

Quin duel tan estrany i dur que tinc amb la meva fe! Més encara quan se m'aclama com una *santa vivent*. Corro el risc de sentir-me hipòcrita al no fer pública meva lluita, i no ho faig per evitar que s'adreci vers l'atenció, i no vers Jesús. Pateixo els meus conflictes sola, confiant-

los normal meu director espiritual i confessor. És un acte radical d'humilitat que la meva mare m'hauria aconsellat: «Quan facis el bé fes-ho calladament, com si tiressis una pedra a la mar».

2.- Qui sóc jo perquè Déu m'abandoni?

Senyor, Déu meu, sóc la nena del teu amor i ara convertida en la més odiada, rebutjada com a menyspreada, no estimada... Qui sóc jo perquè Tu em deixis mai? **Dins meu hi ha un sofriment immens**, més pel meu anhel insaciable de Déu que **pel mateix buit que sento**. La meva ànima desitja Déu. Només el desitja a Ell i és molt dolorós estar sense Ell. Però **sé que només son sentiments**.

L'intens desig de Déu ve de Déu. No he de negar res a Déu en aquesta hora. No vull fer-ho, perquè el dolor que em turmenta encara seria més gran. **No deixaré de fer el que he de fer. Estimar!** Aquest és el meu mandat: estimar com Crist, estimar sense mesura, estimar més enllà de les meves emocions, mancances i dolors. **Tenir la determinació d'estimar. L'amor està en la voluntat, no en el sentiment.**

Faig tot el que puc, em desvisc. Segueixo treballant amb la **certesa que l'obra és de Déu**, ja que una obra tan meravellosa només pot venir d'un autor diví. Déu vol que m'abstingui de l'alegria de les riqueses de la vida espiritual. Dono tot el meu cor i la meva ànima per ajudar a les meves germanes a créixer en santedat, en l'amor a Déu, i aquesta visió em fa feliç.

Jo només tinc l'alegria de no tenir res, ni tan sols la realitat de la presència de Déu. Només vull ser una veritable Missionera de la Caritat com ho va ser Maria, la primera Missionera de la Caritat.

3.- Déu utilitza el no-res per mostrar la seva grandesa

Al món hi ha més fam d'amor i d'afecte que de pa. **La pobresa més gran és la de no sentir-se estimat. Jesús m'ha concedit una gràcia molt gran: la convicció més profunda del meu no-res absolut.** Si Ell hagués pogut trobar una dona més pobra a través de la qual dur a terme la Seva obra, no m'hagués escollit a mi; l'hauria escollit a ella.

La marginació de Déu en la meva vida m'ajuda a reconèixer la solitud en els altres. **El sofriment, el dolor, el fracàs, no són sinó un petó**

de Jesús, un signe de que s'ha arribat molt a prop de Jesús a la Creu. És una oportunitat molt bonica d'arribar a ser del tot per a Jesús.

L'abandó del meu Estimat m'acosta als meus Pobres i m'ajuda a identificar-me amb el sofriment de Jesucrist a l'Hort de Getsemaní i a la Creu, quan pregunta: «*Pare per què m'has abandonat?*» **No només he de compartir la pobresa material, sinó també la pobresa espiritual.**

4.- He arribat a estimar la foscor

Jo estimo Déu amb tota la força de la meva ànima. El silenci i el buit és tan gran que miro i no veig, escolto i no sento. He arribat a estimar **la foscor**, doncs ara crec que **és una molt i molt petita part de la foscor i del dolor de Jesús a la terra. L'he acceptat com a vessant espiritual de la Seva obra.** Jesús ja no pot patir l'agonia de nou, i vol patir-la en mi. Més que mai em lliuro a Ell. Sí, més que mai estaré a la Seva disposició. **La meva fidelitat a Déu no canviarà malgrat aquesta manca de consol.**

No, no estic sola. Tinc la Seva foscor, tinc el Seu dolor, tinc el terrible anhel de Déu: estimar i no ser estimada. Sé que tinc Jesús en aquesta unió indestructible, i que **en la meva voluntat la meva ment està fixa en Ell i només en Ell.**

A través de les meves accions, gestos i expressions mostro un amor joiós que amaga el meu estat de dolor profund i permanent i de solitud espiritual. Dia a dia visc els meus dubtes atenent el pobre i el moribund enmig de la misèria més completa i implacable. **No em queixaré. Estic d'acord amb la Seva Santa Voluntat** tal com m'arriba. **Perquè vull créixer, jo accepto aquestes tenebres de la fe amb una alegria i una confiança més gran.** Vull ser un apòstol de l'Alegria per consolar el Sagrat Cor de Jesús mitjançant l'alegria. Vull somriure Jesús i amagar-li fins i tot a Ell el dolor i la foscor de la meva ànima. **El meu sentiment d'abandó de Déu l'he convertit en un acte d'abandó en Déu.** Com més fosca és la foscor, més dolç serà el meu somriure a Déu. **Gràcies a Déu que Ell es rebaixa per a prendre'm.**

Lentament aprenc a acceptar-ho tot tal com Ell ho dóna. Ell es vessa sobre la Congregació i a més em pren fins a l'última gota de consol. Estic contenta de que sigui així perquè només vull que a la Congregació Jesús sigui més i més, i jo sigui cada vegada menys.

5.- 'Vine, sigues la meva llum'

«Jesús, escolta la meva pregària, si això et complau. Si el meu dolor i sofriment, la meva foscor i separació, et donen una gota de consol, fes amb mi el que vulguis, tot el temps que vulguis. No miris els meus sentiments, no miris ni tan sols meu dolor. Sóc teva. **Imprimeix en la meva ànima i en la meva vida els sofriments del Teu cor.**

Si la meva separació de Tu en porta d'altres a Tu, i en el seu amor i la seva companyia hi trobes alegria i joia llavors, Jesús, estic disposada amb tot el meu cor a patir el que pateixo no només ara, sinó per tota l'eternitat. La Teva felicitat és l'únic que vull. Pel demés si us plau no Et molestis, fins i tot si em veus defallir de dolor. Vull sadollar la Teva set amb cada gota de sang que Tu puguis trobar en mi. No em permetis que Et faci mal de cap manera, treu-me el poder de ferir-te.

'Vine, sigues la meva llum. Faràs això per mi?' va ser la petició que un dia Em vas fer. Jesús, tot és Teu. Jo només m'he rendit al Teu pla, a la Teva voluntat. He acceptat la meva foscor interior com un carisma per atreure els altres a Tu.

Aquesta nit fosca és el vessant espiritual de la meva tasca apostòlica. Si un dia arribo a ser santa **seré una santa de la foscor.** Continuaré estant **absent del cel per donar llum als que estan en la foscor a la terra....** Et prego només una cosa: si us plau no Et preocupis per tornar aviat. Estic disposada a esperar-te tota l'eternitat.

La teva petita.»

*God bless you
M. Teresa me*